

УДК 338.45

Трохимчук Назар Андрійович
(аспірант ПВНЗ «Європейський університет»)
ORCID ID 0000-0003-2631-9557

Петровський Олег Валентинович
(аспірант ПВНЗ «Європейський університет»)
ORCID ID 0009-0004-8910-8436

РЕСУРСНЕ ЗАБЕЗПЕЧЕННЯ ІННОВАЦІЙНОГО УПРАВЛІННЯ ПІДПРИЄМСТВАМИ

Анотація. У статті досліджено особливості ресурсного забезпечення інноваційного управління підприємствами. Визначено ключові види ресурсів: фінансові, матеріальні, людські, інформаційні та технологічні. Проаналізовано проблеми, що виникають у процесі забезпечення інноваційного розвитку підприємств, зокрема дефіцит фінансування, застарілі матеріально-технічні засоби, відтік кадрів та недосконалу систему професійної підготовки. Запропоновано шляхи оптимізації ресурсного потенціалу для підвищення ефективності впровадження інноваційних стратегій. Акцентовано увагу на необхідності модернізації освітніх програм, створенні стимулюючих умов для залучення висококваліфікованих кадрів та активізації інвестиційної діяльності.

Ключові слова: інноваційне управління, ресурсне забезпечення, фінансові ресурси, матеріальні ресурси, людський капітал, технологічні ресурси, професійна підготовка.

Постановка проблеми. У сучасних умовах глобальної конкуренції та технологічного прогресу інноваційне управління є основою для забезпечення конкурентоспроможності підприємств. Проте ефективна реалізація інноваційної стратегії вимагає наявності достатнього ресурсного забезпечення. Сьогодні українські підприємства стикаються з численними викликами: обмеженістю фінансових ресурсів, застарілими технологіями, відтоком висококваліфікованих кадрів та неефективною системою підготовки спеціалістів. Вирішення цих проблем є ключовим завданням для формування інноваційного потенціалу підприємств.

Аналіз останніх досліджень і публікацій. Питання ресурсного забезпечення інноваційного управління досліджувалися у працях таких науковців, як Й. Шумпетер, Р. Ротвелл, Г. Чесбро, які заклали основи теорії інноваційного менеджменту [7; 4; 6]. Науковець Й. Шумпетер розглядав інновації як рушійну силу економічного розвитку, акцентуючи увагу на фінансових ресурсах для їх реалізації [7]. У працях Г. Чесбро детально проаналізовано моделі відкритих інновацій та інтеграцію зовнішніх ресурсів для прискорення інноваційних процесів [6]. Проте у контексті української економіки проблематика ресурсного забезпечення інноваційного розвитку залишається недостатньо дослідженою, що зумовлює необхідність подальших наукових розвідок.

Мета статті. Метою статті є аналіз особливостей ресурсного забезпечення інноваційного управління підприємствами, виявлення ключових проблем та розробка рекомендацій для оптимізації ресурсного потенціалу в умовах сучасної економіки.

Виклад основного матеріалу дослідження. Ресурсне забезпечення інноваційного управління є невід'ємною складовою ефективною діяльності підприємства у сучасних умовах глобальної конкуренції. У сучасному економічному середовищі ресурси розглядаються не лише як фактори виробництва, але й як стратегічний актив, що забезпечує стійкість і

динамічний розвиток організації. Дослідженням встановлено, що ресурсне забезпечення охоплює сукупність усіх видів ресурсів – матеріальних, фінансових, людських, інформаційних та технологічних, які є необхідними для впровадження інноваційних управлінських рішень. Важливим є те, що інноваційне управління передбачає не просто використання ресурсів, а їхню оптимізацію, перерозподіл і синергетичне поєднання для досягнення стратегічних цілей. Слід підкреслити, що ресурсне забезпечення є багатовимірним явищем, яке визначається через взаємодію кількісних і якісних показників ресурсного потенціалу підприємства. Кількісні показники включають обсяги фінансування, рівень матеріально-технічного забезпечення, чисельність персоналу, тоді як якісні показники стосуються продуктивності ресурсів, їхньої ефективності та здатності до трансформації у нові форми [2].

У контексті інноваційного управління ресурси виступають каталізатором змін, адже саме їх наявність та здатність до ефективного використання визначають можливість підприємства адаптуватися до нових умов та впроваджувати інновації. Зокрема, фінансові ресурси є основою для реалізації інноваційних проєктів, проте без кваліфікованого людського капіталу та сучасних технологічних інструментів жодна інноваційна стратегія не буде ефективною. Також, значення набуває інформаційний ресурс, який забезпечує підприємства аналітичними даними для прийняття оптимальних управлінських рішень. Особливістю ресурсного забезпечення є його залежність від зовнішнього середовища: економічних умов, державної політики підтримки інновацій та глобальних технологічних трендів. Зокрема, у періоди нестабільності ресурсний потенціал підприємства часто зазнає скорочення, що призводить до посилення необхідності оптимізації та пошуку альтернативних джерел фінансування. Таким чином, ресурсне забезпечення інноваційного управління – це не статична категорія, а динамічна система, що вимагає гнучкого підходу, адаптації та стратегічного планування. Відповідне поєднання ресурсів, їх раціональний розподіл та ефективне використання є вирішальними для успішного впровадження інноваційних підходів в управлінні підприємствами [3].

Інноваційний розвиток підприємства є багатогранним процесом, де ключову роль відіграє наявність та ефективне використання ресурсів. Як показав аналіз, ресурси для інноваційного управління можна класифікувати за різними ознаками, але найбільш усталеною є їх поділ на матеріальні, фінансові, людські, інформаційні та технологічні. Кожен із цих видів ресурсів має свою специфіку, функціональне призначення та вплив на впровадження інновацій. Матеріальні ресурси є базовою складовою забезпечення діяльності підприємства і охоплюють виробничі потужності, обладнання, сировину, інфраструктуру та інші фізичні активи. В контексті інноваційного управління матеріальні ресурси виконують інструментальну функцію – вони є основою для реалізації інноваційних рішень у виробництві, логістиці та управлінні. Сучасна інноваційна стратегія вимагає від підприємств впровадження нових технологічних засобів, модернізації обладнання та створення стійкої матеріально-технічної бази, що дозволяє підвищувати конкурентоспроможність [6].

Фінансові ресурси є визначальним чинником для реалізації інноваційного потенціалу. Забезпечення достатнього рівня інвестицій дозволяє підприємствам здійснювати наукові дослідження, розробляти нові продукти, оптимізувати бізнес-процеси та впроваджувати технологічні інновації. При цьому дослідженням встановлено, що недостатність фінансування є одним із ключових бар'єрів для інноваційного розвитку, особливо для підприємств у перехідних економіках. У зв'язку з цим актуальним стає пошук альтернативних джерел фінансування: залучення інвестицій, грантових коштів, партнерських програм і кредитування.

Людські ресурси відіграють центральну роль у реалізації інноваційних стратегій, оскільки саме інтелектуальний потенціал визначає можливість розробки та впровадження нових ідей. Кваліфікований персонал, досвідчені менеджери та наукові фахівці забезпечують генерування

інноваційних рішень, їх адаптацію та інтеграцію у виробничі та управлінські процеси. Важливо відзначити, що у сучасних умовах акцент робиться на формування кадрового потенціалу, підвищення кваліфікації та створення корпоративної культури, орієнтованої на інновації.

Інформаційні ресурси є важливим елементом управління у цифрову епоху. Доступ до аналітичних даних, ринкових досліджень, технологічних трендів та інформаційних систем дозволяє приймати обґрунтовані управлінські рішення. Крім того, розвиток інформаційних технологій створює нові можливості для управління ресурсами через автоматизацію та цифровізацію бізнес-процесів.

Технологічні ресурси є рушійною силою інноваційного розвитку підприємств. Йдеться не лише про наявність новітніх технологій, але й про їх інтеграцію у виробничі та управлінські процеси. Використання технологічних ресурсів дозволяє підвищити ефективність діяльності, оптимізувати витрати та створювати інноваційні продукти з високою доданою вартістю. Зокрема, технологічні інновації сприяють автоматизації виробництва, впровадженню штучного інтелекту, використанню «хмарних» систем та інших цифрових рішень. Таким чином, класифікація ресурсів для інноваційного управління відображає комплексний підхід до їхнього використання. Оптимальне поєднання матеріальних, фінансових, людських, інформаційних та технологічних ресурсів є ключовим чинником успіху підприємств у реалізації інноваційної стратегії. Кожен вид ресурсів має свої пріоритети та виклики, а їх ефективна інтеграція визначає спроможність підприємства до стійкого розвитку в умовах сучасної глобальної економіки [2].

У сучасних умовах глобалізації та стрімкого технологічного прогресу теоретичні моделі управління інноваціями виступають основою для розуміння процесів, пов'язаних із впровадженням інновацій та оптимальним використанням ресурсів. Дослідженням встановлено, що ефективність інноваційного управління підприємствами залежить від здатності поєднувати теоретичні підходи з практичними інструментами для формування стійкої ресурсної бази. Класичні моделі інноваційного управління (Шумпетер, Ротвелл, моделі відкритих інновацій) акцентують увагу на необхідності створення нових продуктів і технологій на основі оптимізації наявних ресурсів. Інтеграційні моделі розглядають інновації як результат кооперації між підприємствами, дослідницькими установами та державою. У цьому контексті особливого значення набуває трикутник «наука – виробництво – інвестор», де кожен елемент сприяє зростанню інноваційного потенціалу за рахунок ефективного розподілу ресурсів [4; 7].

Теоретичні моделі управління інноваціями та їх ресурсне забезпечення представлені нами в таблиці 1. Аналіз цих теоретичних моделей управління інноваціями показує, що їх ключовою особливістю є прагнення до оптимального розподілу ресурсів залежно від етапу інноваційного процесу. На ранніх стадіях домінують фінансові ресурси для фінансування НДДКР та інформаційні ресурси для аналізу ринку і технологій. На етапі впровадження зростає роль технологічних і людських ресурсів, що забезпечують виробництво та комерціалізацію інновацій. Важливо відзначити, що у сучасній парадигмі відкритих інновацій підприємства використовують зовнішні ресурси, такі як технологічний трансфер, спільні дослідження чи стратегічні партнерства, що дозволяє скоротити часові витрати та мінімізувати фінансові ризики. У свою чергу, системна модель інновацій вимагає комплексного поєднання ресурсів, створюючи інноваційну екосистему, де наука, бізнес і держава функціонують як єдина система. Таким чином, застосування теоретичних моделей управління інноваціями дозволяє підприємствам оптимізувати ресурсне забезпечення, підвищувати ефективність інноваційних процесів і досягати стійкого розвитку в умовах динамічного економічного середовища [5].

Таблиця 1. Теоретичні моделі управління інноваціями та їх ресурсне забезпечення

Модель	Короткий опис	Ресурсне забезпечення
Модель Й. Шумпетера	Інновації як рушійна сила економічного розвитку через нові продукти чи процеси.	Фінансові ресурси для НДДКР; технологічні інвестиції.
Лінійна модель інновацій	Інновації виникають через послідовність: наука → дослідження → виробництво.	Дослідницькі ресурси, кваліфікований людський капітал.
Модель відкритих інновацій	Використання внутрішніх і зовнішніх ідей для створення інноваційних продуктів.	Інформаційні ресурси, партнерства, інвестиції.
Інтеграційна модель	Кооперація підприємств, наукових центрів і держави для реалізації інновацій.	Синергетичне використання фінансових і людських ресурсів.
Модель 4-го покоління (Ротвелл)	Орієнтація на швидкі інноваційні цикли завдяки інтеграції технологій.	Технологічні ресурси, автоматизація, цифровізація.
Системна модель інновацій	Інновації як результат функціонування інноваційної екосистеми.	Комплексне використання всіх видів ресурсів.

Як показав аналіз, ресурсний потенціал українських підприємств залишається ключовим чинником, що визначає їх здатність до впровадження інноваційних рішень. У сучасних умовах функціонування підприємств ресурсний потенціал набуває комплексного значення, включаючи фінансові, матеріальні, технологічні, людські та інформаційні ресурси. Водночас спостерігаються системні обмеження в їх формуванні та ефективному використанні, які стримують інноваційний розвиток і конкурентоспроможність підприємств на національному та міжнародному рівнях.

Дослідженням встановлено, що у структурі ресурсного потенціалу фінансові ресурси відіграють домінуючу роль, оскільки є основою для інвестицій у дослідження, технологічне оновлення та модернізацію виробничих потужностей. Проте через макроекономічну нестабільність та обмежений доступ до фінансування, значна частина підприємств стикається з дефіцитом інвестиційних ресурсів, що ускладнює реалізацію інноваційних стратегій. Особливо це стосується малих і середніх підприємств, які мають низький рівень капіталізації та залежать від зовнішніх джерел фінансування. Матеріально-технічний потенціал українських підприємств характеризується високим рівнем зносу основних фондів, що обмежує можливості для впровадження нових технологій. За останні роки спостерігається часткове оновлення матеріально-технічної бази у великих промислових підприємствах, проте цей процес є нерівномірним і недостатньо масштабним для забезпечення інноваційного прориву. Щодо людського капіталу, ситуація також вимагає уваги. Незважаючи на значний інтелектуальний потенціал країни, рівень кваліфікації персоналу часто не відповідає сучасним вимогам інноваційного управління. Спостерігається дефіцит кадрів, здатних працювати з високотехнологічним обладнанням та інтегрувати інноваційні рішення у виробничі процеси [1].

Інформаційні ресурси українських підприємств демонструють позитивну динаміку завдяки цифровізації управлінських процесів, зростанню доступу до технологічних даних та підвищенню аналітичних можливостей підприємств. Проте низький рівень автоматизації у

багатьох галузях економіки є стримуючим чинником для повноцінного використання інформаційного потенціалу. Таким чином, оцінка ресурсного потенціалу українських підприємств свідчить про наявність суттєвих структурних обмежень, які потребують системного вирішення. Першочерговими завданнями є активізація інвестицій у технологічне оновлення, розвиток людського капіталу та створення сприятливих умов для доступу підприємств до фінансових ресурсів [2].

У результаті проведеного аналізу з'ясувалося, що динаміка фінансових та матеріальних ресурсів українських підприємств у контексті інноваційного управління має неоднорідний характер та залежить від низки внутрішніх і зовнішніх чинників. Фінансові ресурси, які є основою інноваційного управління, демонструють тенденцію до нестабільного зростання. З одного боку, спостерігається збільшення обсягів інвестицій у певних високотехнологічних галузях, таких як ІТ, аграрний сектор, фармацевтична промисловість. З іншого боку, нестача довгострокового фінансування, високі кредитні ставки та ризики обмежують фінансові можливості підприємств для здійснення інноваційної діяльності. Дослідженням встановлено, що у структурі фінансових ресурсів власні кошти підприємств відіграють провідну роль, тоді як залучені ресурси (кредити, інвестиції) становлять незначну частку через обмежену доступність [3].

Динаміка матеріальних ресурсів також свідчить про неоднорідність розвитку. Високий рівень зносу основних засобів, що у середньому перевищує 50–60% у багатьох галузях, негативно позначається на можливостях впровадження інноваційних технологій. Водночас у 2021–2023 роках спостерігається тенденція до поступового оновлення матеріально-технічної бази, особливо на підприємствах, які працюють у стратегічно важливих галузях економіки. Фінансові обмеження призводять до недостатнього оновлення виробничих потужностей, що у свою чергу знижує ефективність інноваційного управління. Проблеми з інфраструктурою та фізичними активами ускладнюють інтеграцію новітніх технологій у виробництво. Таким чином, аналіз динаміки фінансових та матеріальних ресурсів виявив системні диспропорції між потребами підприємств у ресурсах для інноваційного розвитку та реальними можливостями їх забезпечення. Стабільне зростання фінансування інновацій, модернізація основних фондів і залучення довгострокових інвестицій є ключовими умовами для зміцнення матеріального та фінансового потенціалу українських підприємств [6].

За результатами аналізу теоретичних напрацювань, управління інноваціями в сучасних умовах має значний науковий і практичний потенціал, який базується на різноманітних моделях. Ці моделі розглядають інноваційний розвиток підприємств з різних підходів і дозволяють оптимізувати процеси впровадження нововведень, ефективно використовуючи наявні ресурси. Ресурсне забезпечення є ключовим елементом реалізації цих моделей, оскільки воно створює підґрунтя для генерування, розробки та впровадження інноваційних рішень. Дослідженням встановлено, що теоретичні моделі управління інноваціями можна умовно поділити на лінійні, інтерактивні та системні. Лінійні моделі, які є базовими для інноваційного управління, зосереджуються на послідовності етапів: наука – розробка – виробництво – реалізація. Вони акцентують увагу на необхідності фінансових та технологічних ресурсів на кожному етапі для забезпечення ефективного результату. Однак в умовах сучасної економіки, де інноваційні процеси відбуваються швидко та вимагають високого рівня гнучкості, лінійні моделі стають недостатніми [5].

Інтерактивні моделі управління інноваціями підкреслюють важливість зворотного зв'язку між різними етапами інноваційного процесу та тісної взаємодії між учасниками. Ці моделі враховують потребу в людських та інформаційних ресурсах, оскільки інтеграція внутрішнього потенціалу підприємства з можливостями зовнішнього середовища є критичною для успішної реалізації інновацій. Співпраця з науковими установами, клієнтами та партнерами дозволяє

мінімізувати ризики та підвищити ефективність управлінських рішень. Системні моделі інноваційного управління розглядають інновації як результат функціонування складної екосистеми, що поєднує підприємства, наукові установи, державні структури та інвесторів. У цьому контексті ресурсне забезпечення передбачає комплексне використання фінансових, людських, технологічних та інформаційних ресурсів. Зокрема, впровадження системної моделі вимагає створення інституційних умов, які сприяють залученню інвестицій, підтримці дослідницької діяльності та модернізації виробничих потужностей.

Особливого значення набувають моделі відкритих інновацій, які передбачають використання як внутрішніх, так і зовнішніх ресурсів для реалізації інноваційного потенціалу. У цьому випадку підприємства залучають технологічний трансфер, кооперацію з іншими організаціями та зовнішні ідеї, що дозволяє скоротити час і витрати на розробку нових продуктів чи процесів. Таким чином, теоретичні моделі управління інноваціями забезпечують концептуальну основу для організації інноваційної діяльності підприємств та її ресурсного забезпечення. Вибір моделі залежить від галузевої специфіки, рівня розвитку підприємства та наявності ресурсного потенціалу. Оптимальне поєднання фінансових, технологічних, людських та інформаційних ресурсів є визначальним для ефективного впровадження інновацій, що дозволяє підприємствам досягати стійкого розвитку та підвищувати свою конкурентоспроможність [7].

Кадрове забезпечення є одним із ключових чинників успішної реалізації інноваційної стратегії підприємств, адже людський капітал виступає основним носієм знань, ідей та навичок, необхідних для впровадження інновацій. Водночас проблеми, пов'язані з недостатнім рівнем кваліфікації персоналу, відтоком кадрів та слабким розвитком професійної підготовки, суттєво стримують інноваційний розвиток українських підприємств. Слід зазначити, що в умовах технологічного прогресу та глобальної конкуренції особливо зростають вимоги до компетенцій фахівців, які працюють у сфері інноваційного управління. Зокрема, спеціалісти з управління інноваціями повинні володіти не лише технічними навичками, а й стратегічним мисленням, здатністю адаптуватися до швидких змін і залучати сучасні цифрові технології в управлінські процеси. Однак аналіз кадрового потенціалу показує, що значна частина працівників підприємств в Україні має застарілі знання та обмежену можливість для підвищення кваліфікації, що призводить до дисбалансу між вимогами інноваційної економіки та реальним станом професійного розвитку [2].

Однією з ключових проблем кадрового забезпечення є відтік висококваліфікованих фахівців за кордон. Як показали дані досліджень, українські спеціалісти, особливо у галузях ІТ, інженерії та наукових розробок, активно мігрують до інших країн у пошуках кращих умов праці, вищої оплати та можливостей для професійного зростання. Це суттєво послаблює кадровий потенціал підприємств і зменшує їхню здатність до впровадження інновацій. Також дослідженням встановлено, що система професійної освіти в Україні ще не в повній мірі відповідає вимогам сучасної економіки, зокрема в контексті інноваційного управління. Навчальні програми часто не враховують потреби ринку праці, що призводить до дефіциту фахівців із необхідними компетенціями. Ситуація ускладнюється низьким рівнем співпраці між бізнесом та освітніми установами, що обмежує можливості для розвитку практичних навичок та залучення студентів до реальних інноваційних проектів. Ще одним викликом є слабка мотивація персоналу до участі в інноваційній діяльності. Підприємства часто не створюють належних умов для професійного розвитку та не стимулюють працівників до генерації нових ідей. Відсутність ефективної системи матеріального та нематеріального заохочення призводить до зниження ініціативності та креативності кадрів [1].

Таким чином, для вирішення проблем кадрового забезпечення інноваційного управління необхідно реалізувати системний підхід. Ключовими напрямками повинні стати:

- Модернізація освітніх програм з акцентом на розвиток компетенцій у сфері інноваційного менеджменту, технологій та цифровізації.
- Створення механізмів співпраці між бізнесом, освітніми закладами та державними структурами для підготовки фахівців, орієнтованих на потреби інноваційного ринку.
- Розробка програм підвищення кваліфікації на підприємствах, що включатиме навчання новітнім технологіям та сучасним управлінським підходам.
- Застосування мотиваційних інструментів для залучення та утримання висококваліфікованих кадрів, включно зі стимулюванням їх до творчої та інноваційної діяльності.

Професійна підготовка та розвиток кадрового потенціалу є основою для формування сучасного інноваційного підприємства, що здатне не лише адаптуватися до викликів, але й активно впроваджувати новітні управлінські та технологічні рішення.

Висновки. Дослідженням встановлено, що ресурсне забезпечення є основою для реалізації інноваційних стратегій підприємств. Основними видами ресурсів є фінансові, матеріальні, людські, інформаційні та технологічні, кожен з яких відіграє критичну роль на різних етапах інноваційного процесу. Проте українські підприємства стикаються з проблемами обмеженості фінансових інструментів, застарілої матеріально-технічної бази, відтоком кваліфікованих кадрів та слабким рівнем професійної підготовки.

Оптимізація ресурсного забезпечення можлива шляхом модернізації системи професійної освіти, залучення інвестицій у технологічне оновлення та створення сприятливих умов для підготовки та утримання висококваліфікованого персоналу. Комплексний підхід до управління ресурсами дозволить українським підприємствам підвищити ефективність інноваційного розвитку та зміцнити свою позицію на глобальному ринку.

ЛІТЕРАТУРА

1. Близнюк, А. О., and О. В. Кудрявцева. Сучасні методи інноваційного управління підприємством. 2023. URL: <https://dSPACE.khadi.kharkov.ua/items/46d881eb-7333-4d63-9d9f-882a0c52a0ae>
2. Лебедева С.В. Ресурсний потенціал інноваційного розвитку підприємств. // Економічний вісник, 2021. – №3(42). – С. 112–120.
3. Пилипенко О.В. Управління інноваціями: методологія та практика. – К.: Наукова думка, 2020. – 240 с.
4. Ротвелл Р. Принципи інноваційного менеджменту. – Лондон: Routledge, 2017. – 350 с.
5. Сагачко, Ю. Інноваційне управління як важлива складова стратегії підприємства. Актуальні питання у сучасній науці 1 (1), 2022.
6. Чесбро Г. Відкриті інновації: нова стратегія для розвитку та комерціалізації технологій. – Оксфорд: Oxford Press, 2018. – 290 с.
7. Шумпетер Й. Теорія економічного розвитку. – К.: Основи, 2016. – 298 с.

REFERENCES

1. Blyzniuk, A. O., and O. V. Kudriavtseva. Suchasni metody innovatsiinoho upravlinnia pidprijemstvom. 2023. URL: <https://dSPACE.khadi.kharkov.ua/items/46d881eb-7333-4d63-9d9f-882a0c52a0ae>
2. Lebedeva S.V. Resursnyi potentsial innovatsiinoho rozvytku pidprijemstv. // Ekonomichnyi visnyk, 2021. – №3(42). – S. 112–120.
3. Pylypenko O.V. Upravlinnia innovatsiiamy: metodolohiia ta praktyka. – K.: Naukova dumka, 2020. – 240 s.
4. Rotvell R. Pryntsypy innovatsiinoho menedzhmentu. – London: Routledge, 2017. – 350 s.
5. Sahachko, Yu. Innovatsiine upravlinnia yak vazhlyva skladova stratehii pidprijemstva. Aktualni pytannia u suchasni nautsi 1 (1), 2022.
6. Chesbro H. Vidkryti innovatsii: nova stratehiiia dlia rozvytku ta komertsializatsii tekhnolohii. – Oksford: Oxford Press, 2018. – 290 s.
7. Shumpeter Y. Teoriia ekonomichnoho rozvytku. – K.: Osnovy, 2016. – 298 s.

Trokhymchuk Nazar Andriyovych
(*Postgraduate student of PVNZ "European University"*)

Petrovsky Oleg Valentinovich
(*Postgraduate student of PVNZ "European University"*)

TITLE OF THE ARTICLE

Abstract. *The article examines the features of resource provision for innovative enterprise management. Key types of resources are identified: financial, material, human, informational, and technological. Problems that arise in the process of ensuring innovative development of enterprises are analyzed, in particular, a lack of funding, outdated material and technical means, personnel outflow, and an imperfect system of professional training. Ways of optimizing resource potential are proposed to increase the efficiency of implementing innovative strategies. Attention is focused on the need to modernize educational programs, create stimulating conditions for attracting highly qualified personnel, and intensify investment activities.*

Keywords: *innovative management, resource provision, financial resources, material resources, human capital, technological resources, professional training.*